

Szólómunkások

Miről nem szól Jézusnak ez a példázata: Nem szól a munka és a bér kérdéséről. Nem szól a munkához való jogról, sem a sztrájk-jogról. Nem szól az igazságosságról, és nem szól az igazságtalanságról sem.

Miről szól hát akkor ez a példázat, amit Jézus elmondott? Isten országának a törvényszerűségeiről.

Péter: Úr Jézus, mi mindent odaadtunk neked. Mi lesz hát a jutalmunk, mi lesz a dolgok vége?

Minden józanul gondolkodó ember életében valójában normális dolog, ha felmerül ez a kérdés: Megérte?

Mások, akik nem Istennel járnak, ha ránézünk az ő életükre, ha azt látjuk, az anyagi helyzetükre, a szakmai helyzetükre. Lehet, hogy legtöbbször azt látjuk, hogy sokkal előbbre tartanak, mint azok, akik hűségesen követték és követik Jézust.

Igyekeznek elkerülni minden olyat, ami Istent megszorítja, mindazt, ami Istent megszorítja, egyszóval próbálnak, igyekeznek Istennek hűséges módon élni. Megéri? Nem jobb azoknak, akik nem az Istennel járnak?

Ne ijedjen meg ezektől a kérdésektől, ha valakiben felmerül az a kérdés, az még nem bűn.

A tanítványok is ezt kérdezték: Uram, elhagytunk mindent, követtünk téged, mi lesz hát a jutalmunk? Miért csináltuk ezt az egészet?

Itt a gazdáról azt olvassuk, hogy elszámoltatja és elszámol azokkal, akik elvégezték azt a munkát, amit rájuk bízott.

Mi történt valójában? Napkeltekor megalkuszik a példázatbeli gazda a munkásokkal, és itt nagyon nagy hangsúly van azon, hogy megbeszéli velük, akik hat óra tájban ott voltak a piacon, hogy az egész napi munkáért kapnak majd egy dénár fizetséget.

Aztán újra kimegy kilenc órakor és újra felfogad munkásokat, akiken megesett a szíve, hiszen azt válaszolják ezek az emberek, hogy azért állunk még mindig itt, mert senkinek nem kellett a kezünk, nem fogadott fel senki sem.

Ezek az emberek örülnek, hogy bár csak kilenckor fogadták fel, valószínű kevesebbet fognak kapni, de legalább valamit visznek haza azért a munkaidőért, amit végeznek.

Aztán újra kimegy a gazda tizenkettőkor és háromkor, és azután délután öt órakor, de később már csak akkor volt szokás munkásokat felfogadni, ha veszélyben volt a termés, vagy idénymunkáról volt szó, és gyorsan, egyszerre sok munkáskéz kellett, hogy ne vesszen oda a földeken kinn maradó termés.

Az egész helyzetnek a képtelenségét mutatja, hogy még délután ötkor is kimegy a gazda. Hat óra előtt volt akkor vége a munkaidőnek. Hat óra előtt még egy órával is felfogad munkásokat.

Ebből is látszik, hogy Jézus nem a korabeli munkaviszonyokról, vagy bérvizonyokról akar tanítást adni, hanem az Isten országának a törvényéről.

Eljön a munkanap vége. Azt mondja a gazda a vincellérnek: Hívd elő a munkásokat, kezd a végén a sort, s fizesd ki őket! Jönnek az utolsók, s talán ott volt a szívükben az a kíváncsiság, hogy vajon mennyit fogunk kapni, hiszen meg se mondta a gazda, hogy mi lesz a fizetségük, s kapnak egy dénárt. Az öt órakor munkába álltak, aztán a három órakor, a délben, a kilenckor, s a reggel hat órakor munkába álltak is egy dénárt kapnak. S ekkor kitör a zúgolódás.

Ha megfigyeljük a Bibliát, Isten népére szinte végesetlen végig a zúgolódás volt a jellemző. Zúgolódtak Mózes és Áron ellen (a 2Móz 16-ban olvasunk erről). Az írástudók zúgolódtak Jézus tanítványai ellen. Aztán az első gyülekezetben is volt zúgolódás Isten ellen az egyenlőtlen munkabeosztás miatt a szolgálatra nézve.

Az első tanítása ennek a ma esti igének az, hogyha az Isten népe az Istennel szemben valami miatt zúgolódnia kezd, ott valami nem stimmel a hittel. Ott valami baj van, s ott valamiben változtatni kell.

Akkor nem figyelnek a gazdára, valami más került a középpontban, igazi bajuk, hogy az egész nem akarják nézni, hanem csupán a saját életüket, a saját szeletét az életükre nézve a szolgáltnak.

Az így gondolkodó ember a következőt figyeli csupán: mi az, amit ő kap az Istentől. Semmi más nem érdekli. Mi az, ami jár neki az Istentől a szolgálatra?

Például az imameghallgatás, a békesség, a gondtalan élet, elég pénz, megbecsülés, társ, lakás, autó, lehetőségek, még-hozzá korlátlanok. Mi az, ami jár nekem az Istentől? Aki ilyen beszűkült módon néz, az biztos hogy zúgolódnia fog a mindenható Isten döntései ellen.

Az így gondolkodó hívőknek az a képzetük van, hogy van egy szerződésük az Istennel. Én szolgállok az Istennek, elindulok hatkor a szőlőbe, s ezért egy dénárt fogok kapni.

Van egy szerződés az Istennel. Elvégzem a szolgálatot, eljövök a templomba, elolvasom a napi igét, dobok a perselybe, ezért jár nekem az Istentől valami.

Az igazi kérdés azonban az, hogy neked csupán szerződésed van az Istennel, vagy szövetséged van a mindenható Istennel?

Vállaltál valamit, mint templomos ember, és ezért vársz valamit az Istentől.

Tartsa meg az ígéretét, tartson el téged, lehetőleg bőségben adjon meg mindent, amire szükséged van, meg még azt is, amire nincsen igazán szükséged.

Ha elfelejtkezünk arról, hogy kicsoda a mi Gazdánk, akkor biztos, hogy zúgolódás lesz a szívünkben.

Ha csak arra nézünk, hogy mit nem kaptunk meg az Istentől, s melyikünknek ne lenne ilyen? Mit nem adott meg az Isten?

A második tanítása Jézus példázatának: Azok zúgolódnak az Isten ellen és az Isten igazságossága ellen, akik nem ismerik igazán az Isten gondolkodását, az Ő terveit, az Ő szándékait.

A mi emberi gondolkodásunk tiltakozik az Isten igazsága, vagy szerintünk igazságtalansága ellen. És nem értjük azt igazán, hogy lehet olyan az Isten, hogy aki alig volt hasznára az Isten országának, annak Isten ugyanazt az üdvösséget adja, mint más valakinek, aki annyit tett az Isten országa érdekében.

Pál apostol, aki annyit szenvedett Krisztus ügyéért, aki az egész életét feltette arra, hogy sokakat az igazságra vezessen, ugyanazt az üdvösséget kapta, mint az a lator, aki halála előtt pár perccel tért meg Jézushoz?

Hát milyen igazság ez? S milyen fajta igazságosság? Tényleg megáll az emberi ész, s az ember józan lelke felháborodik ezen. Milyen igazság az ilyen?

A Szentírás azt mondja, hogy Isten felhossa a napját a jókra, ezek természetesen csak mi lehetünk, és felhossa Isten a gonoszokra is az Ő napját, ezek meg biztos, hogy a mi ellenségeink.

Mi vagyunk a jók, és a mi ellenségeink a gonoszok. Mi pedig abszolút jók vagyunk. Általában így szoktunk megkülönböztetni embert és embert.

Nincsen más út az Atyához, csak Jézus. Ő tudja, hogy miért.

Ő azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és az Isten igazságára eljusson.

A harmadik tanítása ennek az ígerésnek. Ezek a példázatbeli elsők amiatt zúgolódnak, hogy a később felvett munkatársak ugyanazt kapták fizetségül, amit ők.

Azon háborodnak fel, hogy őket — mondhatnám így is, hogy a tizenöt, húsz éve hívőket — ugyanaz a jutalom illeti meg, fizetség, mint azokat, akik nem régen tértek meg.

Hiszen ők különbek e szerint a gondolkodás szerint. Ők már mennyit fáradtak az Isten ügyéért. Aki egy héttel ezelőtt lett hívővé, az meg csak egy hetet fáradt.

S tényleg így van. Aki tíz éve hívő, az biztos, hogy többet tett azért, mint aki az elmúlt héten döntött Jézus mellett.

De nem jutalom a szolgálat lehetősége? Nem óriási kegyelem, ha valaki már tíz éve szolgálhat?

Mennyi minden csodát átélhetett tíz év alatt. Tényleg az a vesztes, vagy inkább vesztesebb, inkább így mondom, aki később szerződött.

De milyen nagy az Isten kegyelme, nem, hogy annak is ugyanazt akarja ajándékba adni.

Azon egyszerű oknál fogva, hogy miközben mi nagy személyválogatók vagyunk, az Isten nem az.

Testvérek, a szolgálatban nincsen foglalt hely. Bármilyen szolgálatot bárkitől, bármikor visszavehet az Isten. Nincs ilyen, hogy ez a szolgálat az enyém halálomig. Ilyen nincs, legalább is a Biblia nem tud róla.

Nyugodjunk bele, hogyha dicséretre van szükségünk, az Isten gondoskodni fog arról, hogy megdicsérjen. Vagy Ő személyesen, Ő tudja a módját, vagy valakin keresztül. Ha jutalmat akar adni, majd megjutalmaz.

A negyedik tanítása ennek a Biblia szakasznak a következő: Aki zúgolódik Isten döntése, cselekedetei ellen, az valójában nem hajlandó elismerni azt, hogy a mindenható Isten szuverén, önálló Úr.

Uram, ez így nem jó, azt úgy kellene csinálni, ahogy én akarom, ahogy én mondom, ahogy én helyesnek látom!

Vagyis Isten korlátlan Úr.

Isten az Ő irgalmasságánál fogva nem a tetteink szerint bánt velünk, hanem az Ő szeretete szerint. Nem azt kapom, amit érdemelnék, hanem azt kapom, amit nem érdemlek.

A mi dolgunk az, hogy ott legyünk, hogy a nevünk fel legyen írva az Élet Könyvébe, hogy Jézushoz tartozzunk.

Ami ebből a történetből igazán fontos, hogy ott vagy-e az Isten országában? Beléptél már?

Az az Isten akarata, hogy minden ember üdvözljön, s megismerje az igazságot, a mindenható Istent. Ez az Isten akarata.

A mi dolgunk az, hogy amikor hív Jézus, amikor ad egy szolgálati lehetőséget, akkor éljünk azzal, és azzal jól éljünk. Ha azt mondja, hogy kövess engem, akkor tegyünk le mindent, tegyünk félre mindent, és kövessük Őt.